

радостно кошоветъ. Нѣкои отъ рибитъ умиратъ веднага. Най-бързо умира паламудътъ, а други, като калканътъ и каята, махатъ дълго опашки.

Надъ брѣга пада здрачъ. Рибаритъ сж внесли пълнитъ кошове въ хижата. Само нѣколко бедни жени и деца все още ровятъ въ изоставената морска трева. И за тѣхъ е останало нѣщо отъ богатия ловъ : раци, змиорки, миди, скариди, дребна риба.

До хижата, между два камъка, лумва огънь. На него стариятъ рибаринъ почва да вари рибена чорба. Съ настѣпването на нощта всички рибари се събиратъ около него. По лицата имъ играятъ червенитъ отблѣсъци на огъня. Тѣ сж уморени, но следъ единъ богатъ ловъ могатъ спокойно да пушатъ лулитъ си. Нѣкой запѣва тжжна пѣсень за рибарската неволя, после замлъква, и въ настѣпилото мълчание старецътъ започва да разказва приказки за морето и за неговитъ страшни деца — *лазоветъ*, груби и смѣли риболовци,